

Ladányi István

N 47.04456, E 17.88793

ellenőrizhetetlen kiterjedésű nyílás
leejt egy érmét, fej vagy írás, várja, hogy visszhangot adva leérjen

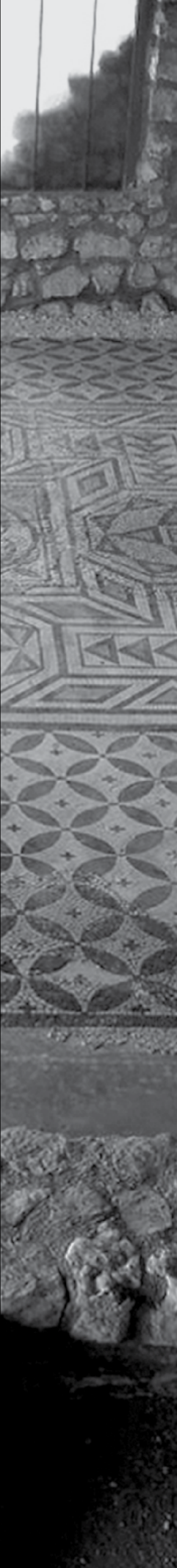
a sarjadó fűben az üzenet
a dombok karéjának rajzolatában
a földhasadékban, az elszivárgó vizekben, a feltörő áradásban
a ligetfűzérben, a szabálytalan fasorban, alvó galagonyabokorban
a vadrózsabokrok szakadozott csipkéjében
a kálváriadombon némán hallgató keresztekben
a falai nélkül lapuló küszöbben
a házakba széjjelhordott kövekben
a napsütésbe tompult udvarokban
egy múhold magára maradt tekintetében

elment
és egyetlen pillanat alatt elfeledték
valaki mondta a nevét
és senki nem emlékezett, milyen volt az arca
melyik volt azok közül, akik itt jártak
azok közül, akik elmentek
elpusztult vagy elköltözött
keresi-e valahol a szerencséjét

leszakadva a számba vett tértől, a megmért időtől
róma eljövendő múltja rendszertelen küldeményekben érkezik
nem ismerik, hova tördelik őket a művelődéstörténetben
az idő hol télbe, hol nyárba fordulva szimatolja körbe, igazgatja helyét
leheveredik, és mindent feledve elalszik
az idő elnehezült behemót megszokott szuszogása
az idő egyszer kiszárad, máskor kiömlik, eláraszt, pang, szétszivárog
mire elér idáig, a rábízott üzenetet szerteszórja, elhullajtja, indulását felejt
érdekes részletek vonják el a figyelmét
az út megszakad, körbejár, máshova vezet

nézi a testét az ár után itt rekedt sekély tükörben
csiborok, vízibolhák, ebihalak borzolják, ráncolják a hártját
idegen test, idegen hely, semmi nem emlékeztet
megfelelkezve magáról, ajándékba kapott délelőtti gyermeket nemz
nevet ad neki, a többi alá felírja
van éjjel, amikor megebred, forráság gyötri, felkel, hátramegy vizelni
felnéz, az égre rótt jeleket keres
a derengésben eljövendő érthetetlen beszédek, sóhaj, hörgés, makogás

kutya sompolyog elő a temetkezés helyéről
színe sötétlik, fehér foltjai világítanak
látszik, hogy néz, nézi, hogy látják
közelebb igyekszik, tétován forgolódik, visszaoldalog a sötétbe
industria naturam corrigit

a vad alanyokba nemeset ojt az értő kéz
és jobb ízt ad az ételnek az elvégzett munka
száraz fűbe, sarjadó gazba huppannak a szavak
per aspera ad astra etcetera

gondol valamit, mire a végére érne, ellankad
ha nincs útja, lassan halad a gondolat
ha útja van, azon jár, nem figyel magára
járt utat a járatlanért el ne hagyj
a szentenciák unalomig bejárt utak

halomba sodródott törmelék a fű alatt
szükségből, alkalomból, szerzett szavakból duzzadt nyelv
bajjal forgatott, csillámló homokkal rongyolt, moslékra cserélt, elfelejtett
víz, ellenállhatatlanul lassú hullámozás az anyagban
áramlik, testeket jár át, sodor magával, fölvesz, továbbvisz, leülepszik
lehűt, fölmelegszik, hőt ad le, lehűl
párolog, elcsorog, pang, magába poshad
magát magába rejti és elfelejti
elsodorja, széthagyja, feloldja, elfelejti
halmazállapotot vált, és elfelejti
átmossa a vadkörte ágait, magával viszi emlékét, és elfelejti
önmaga örvényében sodródva önmagát elfelejti
amire emlékeztet, elfelejti

jel kerül, jelre jel, a megjelölt helyre
szétömlik az áldozat vére, a vörös homokkő-küszöb felissza
vörös bogár mászik ki alóla, palástján értelmét veszített rajzolat
félelem teste reszket a lucerna alacsony fűvében
a felvágott úton zörgő pótkocsit rángat egy traktor
hétfő szünnap
máshol épp átformáz, másol, korrigál az igyekezet